

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 591/2026
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Београд, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1671/25 од 13.01.2026. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1671/25 од 13.01.2026. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1671/25 од 13.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 900/21 од 19.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијени су приговор стварне и приговор месне ненадлежности Основног суда у Сомбору. Ставом другим изреке, коначно опредељен тужбени захтев тужиоца од 05.03.2025. године је усвојен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име мање исплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада појединачне новчане износе у периодима означеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног новчаног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 174.283,00 динара са законском затезном каматом од дана извршења ове пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1671/25 од 13.01.2026. године, ставом првим и другим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 114.283,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу

жалба одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу првом изреке другостепене пресуде, тужиоца је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побијаним решењем одлучено је о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да ревизија против решења из става првог овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе Закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се сама вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чини главни захтев (став 2.). У конкретном случају ревизијом тужиоца побија се правноснажно другостепено решење о трошковима поступка. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање па се према члану 28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаним другостепеним решењем преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић